

Arrest

nr. 91 409 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 9 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 30 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Gujranwali gelegen in de provincie Punjab. Uw ouders zijn overleden en u woonde bij de neef van uw vader die tarwe verkocht. Bij het laden en lossen van de vrachten hebt u zich in 2008 aan uw schouder bezeerd. U kon niet meer werken en bent nadien nog twee jaar naar school gegaan. Uw oom heeft u vervolgens naar een religieuze school naar Mansehra gebracht waar u de Koran leerde lezen en u onderricht kreeg in het hanteren van wapens. Die school was in handen van de Taliban. Vermoedelijk ergens in 2011 heeft de persoon die uw opleiding waarnam u naar Karachi gebracht met de bedoeling dat u er een zelfmooractie zou realiseren. U kreeg als opdracht een jas met explosieven te dragen en die op een druk kruispunt in de wijk Liyari in Karachi tot ontploffing te brengen. U besloot de opdracht niet uit te voeren omdat u er zelf het leven zou bij inschieten. U wist te ontsnappen en werkte vervolgens gedurende een maand in een hotel in dezelfde wijk in Karachi. Uit vrees voor de Taliban die naar u op zoek waren en hadden bedreigd u te vermoorden indien u zou weigeren de opdracht uit te voeren hebt u in de zomer van 2011 Pakistan verlaten. U reisde over de weg via Iran en Turkije naar Griekenland. Hierop reisde u verder naar België waar u op 8 januari 2012 aankwam. Op 9 januari 2012 diende u bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag in. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en uw asielmotieven, en meer in het bijzonder uw problemen met de Taliban. Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen en zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. U slaagde er ook niet in een aannemelijke verklaring te geven voor het ontbreken van dergelijke documenten. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u een identiteitskaart te hebben, maar die te hebben achtergelaten in Karachi waar u een maand verbleef voor uw vertrek uit Pakistan. Vermits dit het enige document is waarover u beschikt is het niet aannemelijk dat u dit zomaar achterlaat. Uw uitleg overtuigt dus bijgevolg niet (gehoorverslag Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen, hierna CGVS p.4 en 5).

De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw uitleg over uw reisweg van Pakistan naar België. Zo dient te worden opgemerkt dat u de data van uw vertrek uit Pakistan en de etappes van uw reisroute niet voldoende kunt situeren. U beweert Pakistan vanuit Karachi in augustus 2011 te hebben verlaten. U hebt verder over de weg gereisd via Iran en Turkije, waar u enkele dagen verbleef om vervolgens naar Griekenland te gaan waar u ongeveer twee en een halve maand verbleef. U zou dan verder zijn doorgereisd naar België in een container en hier op 8 januari 2012 zijn aangekomen (gehoorverslag CGVS p.5,6 en 8). Die verklaringen zijn afwijkend van diegene afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) waar u beweerde een maand in Turkije te zijn verbleven en slechts een aantal dagen in Griekenland (vragenlijst DVZ punt 35). Na confrontatie met deze tegenstrijdige verklaringen verklaart u uiteindelijk begin december 2011 uit Griekenland te zijn vertrokken en er een meer dan een maand te hebben over gedaan om met de vrachtwagen en te voet in België aan te komen. Deze verklaringen zijn niet geloofwaardig. Wat er ook van zij, de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw vertrek, reisweg en aankomst in België maken het het Commissariaat-generaal totaal onmogelijk om een zicht te krijgen op uw recente herkomst. Dit doet het vermoeden rijzen dat u al heel wat langer in België verblijft. Dit vermoeden wordt versterkt door de informatie gevonden op Facebook, waar een bericht, geplaatst op uw account op 5 januari 2012, vermeldt dat u in België al een zaak heeft. Geconfronteerd met de vraag hoe u dit bericht op uw account op 5 januari 2012 kon plaatsen, terwijl u anderzijds verklaart het Belgisch grondgebied pas te zijn binnen gekomen op 8 januari 2012, zei u dat uw vriend wellicht dit bericht op uw account heeft geplaatst. Nochtans verklaarde u eerst zelfs dat u geen elektronisch adres had noch Facebook kende of kon gebruiken, om vervolgens te stellen dat de account wel van u is alsook de berichten, maar dat uw

vriend de account zou hebben opgemaakt en er de berichten zou hebben op geplaatst. Na eerst te hebben verklaard dat u in België geen mensen van vroeger uit Pakistan kende, stelt u nadien dat u die vriend hebt leren kennen sinds u naar België kwam, om vervolgens te beweren dat u die toch kende vanuit Pakistan, maar dat pas ontdekt hebt toen u vernam dat hij naast u woonde. Die verklaringen raken kant noch wal en zijn ook geen uitleg voor de vraag hoe uw vriend dan op 5 januari een bericht kon plaatsen dat u een zaak in België bezit, terwijl u op dat moment nog onderweg was vanuit Griekenland naar België en uw tijdstip van aankomst niet precies gekend was, temeer dat u beweert meer dan een maand over die reis te hebben gedaan (gehoorverslag CGVS p.4,6 en 8). Deze bedrieglijke verklaringen ondermijnen tevens de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts zetten uw tegenstrijdige verklaringen i.v.m. het overlijden van uw moeder ook de geloofwaardigheid van uw familiale situatie op de helling. Tijdens het gehoor voor het CGVS situeerde u het overlijden van uw moeder enkele jaren voor het overlijden van uw vader, die in 2000 overleed, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken opgaf dat uw moeder vijf jaar geleden overleed, dus in 2006- 2007. Van dergelijke belangrijke gebeurtenissen mag men verwachten dat u zich die kunt herinneren en op zijn minst kunt vertellen wie van uw beide ouders het eerst is gestorven. Uw uitleg dat ze beiden in een verkeersongeval omkwamen en dat u zich daarom hebt vergist, overtuigt niet (gehoorverslag CGVS p.3 en 8 en vragenlijst DVZ, punt 12). Indien uw moeder jaren na uw vader overleed, houdt de door u opgegeven reden van uw vertrek naar het huis van uw oom in Gujranwala toen u 14 jaar oud was evenmin stand. Vermits u in 1988 bent geboren situeert dit vertrek zich in 2002, toen uw moeder nog in leven was, waardoor u toen geen reden had om naar uw oom te verhuizen (gehoorverslag CGVS p.3). Wat er ook van zij, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder op fundamentele wijze ondermijnd door uw verklaringen betreffende uw problemen met uw schouder. Deze problemen situeert u tijdens het gehoor voor het CGVS in 2008 en bij de Dienst Vreemdelingenzaken begin 2011. Uw uitleg voor deze tegenstrijdige verklaringen, nl. dat u bij DVZ in de war was, bevredigt helemaal niet (gehoorverslag p.3, 7 en 8 en vragenlijst CGVS, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken p.3). Het betreft een essentieel gebeuren dat aan de oorsprong ligt van uw verdere problemen. U verklaart nl. tijdens het gehoor dat u niet meer kon werken en toen twee jaar naar school bent gegaan in Gujranwala, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde omwille van die werkonbekwaamheid in 2011 naar een religieuze school te zijn gebracht (gehoorverslag p.3 en vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ p.3).

Het verblijf in die religieuze school is evenmin geloofwaardig. Ten eerste stelt u dat dit niet uw initiatief was en u eigenlijk niet naar die religieuze school wou. Het is weinig aannemelijk dat een volwassen man, u was toen 22 jaar, zich tegen zijn zin naar zo'n religieuze school aan de andere kant van het land zou laten brengen. U had immers uw middelbare studies afgewerkt en kon toch elders werk proberen te vinden. Uw uitleg, dat u afhankelijk was van uw oom, is niet afdoende (gehoorverslag CGVS p.3). Verder kunt u niet precies aangeven wanneer u op die religieuze school aankwam en hoe lang u daar precies lessen hebt gevolgd (gehoorverslag CGVS p.3, 8 en 9). Uw verklaringen betreffende het onderricht dat u daar kreeg zijn ronduit ongeloofwaardig, vooral als u het hebt over uw wapenonderricht. Enerzijds beweert u ongeveer twee maanden in die school te hebben verbleven en kort na uw aankomst dagelijks een halve dag wapenopleiding te hebben genoten, terwijl u ook stelt dat men u niet veel vertelde, alleen hoe u met die vest met explosieven moest omgaan en hoe u het knopje daarop moest bedienen (gehoorverslag CGVS p.9). U stelt verder dat de Taliban u zomaar op een kruispunt in Karachi achterlaten om een zelfmoordactie uit te voeren zonder u daarbij de nodige instructies te hebben gegeven. Voorts verklaart u dat u de gekregen vest met explosieven niet tot ontploffing brengt, maar die zomaar weggooit en dat de Taliban naar u op zoek zou zijn in de wijk Liyari in Karachi, maar u niet zou vinden, terwijl u toch werkte in een hotel in die wijk. Bovenstaande verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas totaal onderuit (gehoorverslag CGVS p. 9 en 10).

Gezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een

uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en uw vrees voor extremistische elementen of de autoriteiten van uw land niet geloofwaardig is, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de volgende middelen:

“Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringsplicht.”

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke

elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er geïsoleerd werd door de Taliban, die hem ertoe gedwongen zou hebben een zelfmoordaanslag te plegen.

3.3. Verzoeker heeft in de loop van zijn asielprocedure geen enkel document neergelegd. Verzoeker laat na zijn identiteit aan te tonen, terwijl het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoeker zelf aangaf dat hij “*had een identiteitskaart in Pakistan*” (gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoeker staft evenmin zijn voorgehouden reisweg van Pakistan naar België, wat temeer klemmt nu hij flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de data en de etappes van zijn reisroute in Griekenland en Turkije, die hij niet toelicht noch in zijn verzoekschrift weerlegt. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op *facebook* aankondigde dat hij reeds eerder in België arriveerde en er een zaak had opgestart, alvorens hij volgens zijn verklaringen op het CGVS of de Dienst Vreemdelingenzaken in België was aangekomen. Verzoeker meet zich aldus op *facebook* een migrantenprofiel aan dat hij niet kan weerleggen tijdens het CGVS-verhoor.

Immers verzoeker staft evenmin zijn asielmotieven. Verzoeker toont niet aan dat zijn beide ouders overleden zijn, noch dat hij opgevangen werd door de neef van zijn vader, noch dat zijn oom hem naar een door de Taliban gecontroleerde school stuurde nadat hij werkonbekwaam werd, noch dat hij door de Taliban werd opgeleid om een zelfmoordaanslag te plegen. Verzoeker legde flagrant tegenstrijdige verklaringen af inzake het overlijden van zijn beide ouders en zijn problemen met zijn schouder waardoor hij werkonbekwaam werd, terwijl dit elementaire maar eenvoudige gegevens uitmaken die essentieel zijn in het asielrelaas en waarover eenduidigheid kan verwacht worden, *quod non*. Daargelaten dat verzoeker als tweeëntwintigjarige man niet tegen zijn zin naar een koranschool moet, zijn verzoekers verklaringen inzake zijn studie aan een koranschool en wapenopleiding door de Taliban om een zelfmoordaanslag uit te voeren geheel ontoereikend en onzinnig “*Wat betekent met wapens omgaan? Hij heeft mij niet veel verteld. Hij heeft me enkel een vest getoond en moest naar daar gaan en op het knopje duwen*” (gehoorverslag CGVS, p.9). Verzoekers relaas is over de gehele lijn manifest ongeloofwaardig.

De Raad ziet de relevantie niet in van verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij “*in Pakistan geenszins beroep kan doen kan rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten en op een eerlijk proces gezien de alomtegenwoordige corruptie in Pakistan*”, nu hij expliciet verklaarde dat hij geen problemen kende met de autoriteiten, en Pakistan zou ontvlucht zijn uit vrees voor de Taliban die van hem verlangde dat hij een zelfmoordaanslag zou plegen (gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoeker toont ook geenszins aan dat de Pakistaanse autoriteiten geen actie zouden ondernemen tegen de Taliban om zelfmoordaanslagen te verijdelen. De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar hij de commissaris-generaal verwijt dat deze “*geenszins heeft rekening gehouden met het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging*” terwijl een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om de talrijke motieven te kennen, die grondslag vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht heeft besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Voorts beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot algemene en theoretische beschouwingen en verwijten naar de commissaris-generaal toe, doch onderneemt geen ernstige poging om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Derhalve dient de Raad vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten heeft.

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijt de commissaris-generaal "*Dat uit de bestreden beslissing geenszins duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoekers asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.*" Aldus gaat verzoeker wederom uit van een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing en gaat hij voorbij aan de uitvoerige motivering van de commissaris-generaal dienaangaande.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c dient te worden vastgesteld dat indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"), inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, het echter een zeer lokaal conflict betreft en er kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK